Υπάρχουν πολλές αλήθειες και αυτό μπορεί να γίνει η δυστυχία για μια κοινωνία όπως η Ελληνική, που λατρεύει να διχάζεται.

Υπάρχει η αλήθεια των Χανίων: Όλα τα μαγαζιά ανοιχτά με τους τουρίστες να τριγυρνάνε χαζεύοντας. Οι δυσανάλογα λίγοι, για την ιστορική κρισιμότητα της στιγμής, Αγανακτισμένοι, μαζευτήκαμε μέσα στο λιοπύρι στην Αγορά και κάποιος πρότεινε να πάμε στη Νομαρχία και να την καταλάβουμε. Ήταν τόσο αυθόρμητη η πρόσκληση, που τελικά καταλήξαμε κάτω από τα γραφεία της νομαρχιακής επιτροπής του κόμματος που σήμερα ξεπουλάει την Ελλάδα αντί πινακίου φακής. Μερικοί από τους πιτσιρικάδες της παρέας τα έκαναν γυαλιά-καρφιά κάτω από την καθολική σιωπηρή αποδοχή ημών των μεγαλύτερων και μετά καταλήξαμε στο Δήμο, λίγο παρακάτω στην οδό Κυδωνίας.

Στην αρχή κρύβονταν οι άοκνα εργαζόμενοι δημοτικοί άρχοντες, αλλά τελικά στείλανε τον γενναίο κ. Αντιδήμαρχο να ξεκλειδώσει την πόρτα για να αντιμετωπίσει τους πιτσιρικάδες που λίγα λεπτά νωρίτερα είχαν διαλύσει τα κομματικά γραφεία στα οποία έχει, ίσως, ξενυχτήσει κάποιες εκλογικές νύχτες ο κ. Αντιδήμαρχος. Χωμένος μέσα στην πιτσιρικαρία, κι εγώ ο αθεόφοβος, του φώναξα: «Τι να σας κάνουμε εσάς, κύριε; Τον κ. Δήμαρχο θέλομε, να έρθει να μας πει τι σόι προϋπολογισμούς ψήφιζε ή καταψήφιζε αν τύχαινε να είναι στην αντιπολίτευση, τα τελευταία 35 χρόνια που τον στέλναμε στη Βουλή και τώρα φτάσαμε

εδώ». Αλλά η φωνή μου χάθηκε μέσα στη φασαρία. Ο κ. Δήμαρχος, ακούσαμε μια φήμη, την κοπάνησε από την πίσω πόρτα. Ο σύμβουλος, υποβολέας από πίσω από τον κ. Αντιδήμαρχο, ανησυχούσε, με το δίκιο του ο άνθρωπος, μη γίνουνε ζημιές, γιατί πάλι «εμείς θα τα πληρώσουμε». Ευτυχώς στο Δήμο δε γίνανε καθόλου ζημιές. Και τα κομματικά τους γραφεία, κακώς κι αυτά που ζημιωθήκανε, γιατί κι αυτά από τους φόρους μας θα τα μπαλώσουνε. Έχουν γνώση οι φύλακες.

Υπάρχει κι η αλήθεια των Αθηνών: Άλλο πράγμα πρέπει να είναι αυτό που έγινε στην Αθήνα. Δεν ήμουνα εκεί και δεν ξέρω. Αλλά πιστεύω στα μάτια μου βλέποντας τα βίντεο όπως πιστεύω κι ότι το ελληνικό κράτος, ανέκαθεν διαθέτει έναν χαλαρό παρακρατικό μηχανισμό προστασίας. Ο μεγάλος εχθρός κάθε κοινωνικού συστήματος είναι η μαζικότητα της αντίδρασης σ' αυτό. Η παρουσία του παρακράτους βοηθάει στη μετάδοση εκείνου του αισθήματος που μας αποθαρρύνει να σηκωθούμε από τους καναπέδες μας ή να σβήσομε τα κομπιούτερ μας και να βγούμε στους δρόμους μαζί με τους άλλους.

Όμως ο χρόνος περνά και αρχίζει να χάνεται πολύτιμη υπομονή κι από πολλούς που βγαίνουν για πρώτη φορά στη ζωή τους στους δρόμους. Αν ο κόσμος αρχίσει πάλι να αραιώνει από τις Πλατείες, το παρακράτος θα αποσυρθεί γιατί το σύστημα θα νοιώσει ασφαλέστερο.

Για τα γεγονότα της Αθήνας, δεν θέλησα να ακούσω στην τηλεόραση τις εξηγήσεις του κ. Υπουργού ΠΡΟ-ΠΟ, Προστασίας του Πολίτη, κατ' ευφημισμό, γιατί τον ακούω από τότε που είχε βουλιάξει το «Σάμινα». Από πάντα τα ίδια λέει και τον έχω βαρεθεί.

Σημασία έχει να κάνομε ένα βήμα μπροστά ώστε τους όρους της «επαναδιαπραγμάτευσης» του «Μεσοπρόθεσμου», όπως την ευαγγελίζεται ο όψιμος κ. Αντιπρόεδρος, να τους επιβάλομε εμείς από τις Πλατείες, γιατί δεν μπορούμε να έχομε καμιά εμπιστοσύνη ούτε στον κ. Αντιπρόεδρο ούτε στην κυβέρνησή του ούτε στην κοινοβουλευτική του ομάδα ούτε στο πολιτικό του σύστημα. Άλλωστε ο κ. Αντιπρόεδρος ήταν, λένε, από τους εγκέφαλους της θεσμοθέτησης της πανίσχυρης βουλευτικής ασυλίας που ακόμα και τώρα απολαμβάνουνε όλοι τους.

Ας αρχίσομε λοιπόν να σκεφτόμαστε σοβαρότερα μιαν άλλη αλλήθεια: ότι, δηλαδή, επειδή είμαστε οι περισσότεροι, αυτές τις μέρες, αν είμαστε όλοι μαζί, μπορεί και να γράψομε μερικές αράδες σε μια, άγραφη ακόμα, σελίδα της ελληνικής ιστορίας.

Αλέξανδρος Ι. Κατσανεβάκης
Χανιά 29-6-2011